

До

_____

_____

(найменування суду)

_____

_____

(адреса суду)

Позивач:

_____

_____

(ПІБ)

_____

_____

(адреса місця реєстрації та проживання)

_____

_____

(серія та номер паспорта громадянина України)

_____

_____

(РНОКПП)

_____

_____

(тел., e-mail, відомості про наявність або відсутність електронного кабінету)

Відповідач:

_____

_____

(повне найменування органу інспекції)

_____

_____

(адреса місцезнаходження)

_____

_____

(код ЄДРПОУ)

_____

_____

(тел., e-mail, відомості про наявність або відсутність електронного кабінету)

Судовий збір: _____ (сума судового збору)

АДМІНІСТРАТИВНИЙ ПОЗОВ

про скасування постанови у справі про адміністративне правопорушення, про визнання протиправними дій та про стягнення матеріальної шкоди

_____ (дата) о _____ (час) я, _____ (ПІБ), керуючи автомобілем _____ (марка, модель, р/н) здійснив (-ла) зупинку та стоянку за адресою: _____ (адреса). Транспортний засіб був зупинений на краю тротуару із додержанням вимог п.п. «в» п. 15.10 Правил дорожнього руху України та не створював перешкод для руху інших транспортних засобів та пішоходів.

Після повернення на місце зупинки та стоянки свого автомобіля приблизно о _____ (час), я його там не виявив (-ла). Я здійснив (-ла) дзвінок на лінію «102» з метою повідомлення про викрадення свого автомобіля, однак за вказаним телефоном мені було повідомлено про те, що автомобіль _____ (марка, модель, р/н), був евакуйований та перебуває на штрафному майданчику. Після звернення _____ (дата) до _____ (повна назва органу звернення) мене було повідомлено про притягнення до адміністративної відповідальності на підставі постанови про накладення адміністративного стягнення серії _____ (серія, номер та дата) у зв'язку з порушенням правил зупинки, стоянки, паркування його транспортного засобу, відповідальність за яке передбачено ч. 3 ст. 122 Кодексу України про адміністративні правопорушення, п. 15.4 ПДР.

_____ (дата) я через платіжний термінал сплатив (-ла) штраф у розмірі _____ (сума штрафу), послуги евакуації в розмірі _____ (сума), а також вартість зберігання транспортного засобу на спецмайданчику в розмірі _____ (сума).

Постанова про накладення адміністративного стягнення не була надіслана мені ні у строки, передбачені діючим законодавством, ні після звернення зі скаргою до _____ (повне найменування органу інспекції). Лише _____ (дата) через поштове відділення «Укрпошта» я отримав (-ла) вказану постанову.

Вважаю, постанову про накладення адміністративного стягнення серії _____ (серія, номер та дата) протиправною та такою, що підлягає скасуванню з огляду на наступне.

По-перше, автомобіль _____ (марка, модель, р/н), був припаркований на тротуарі, а не на проїжджій частині у другому ряді, як вказано в постанові, тому порушення п. 15.4 ПДР України не було.

По-друге, припаркований транспортний засіб не перешкодив суттєво дорожньому руху, а тому були відсутні підстави для затримання та доставлення автомобіля на спецмайданчик.

По-третє, в матеріалах справи відсутні будь-які докази вчинення адміністративного правопорушення, окрім постанови про накладення адміністративного стягнення, в якій описані обставини справи, не підтверджені жодним належним та допустимим доказом.

Ч. 2 ст. 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Статтею 245 КУпАП встановлено, що завданнями провадження в справах про адміністративні правопорушення є: своєчасне, всебічне, повне і об'єктивне з'ясування обставин кожної справи, вирішення її в точній відповідності з законом, забезпечення виконання винесеної постанови, а також виявлення причин та умов, що сприяють вчиненню адміністративних правопорушень, запобігання правопорушенням, виховання громадян у дусі додержання законів, зміцнення законності.

Відповідно до ст. 278 КУпАП України орган (посадова особа) при підготовці до розгляду справи про адміністративне правопорушення вирішує такі питання: чи належить до його компетенції розгляд даної справи; чи правильно складено протокол та інші матеріали справи про адміністративне правопорушення; чи сповіщено осіб, які беруть участь у розгляді справи, про час і місце її розгляду; чи витребувано необхідні додаткові матеріали; чи підлягають задоволенню клопотання особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, потерпілого, їх законних представників і адвоката.

Згідно ст. 280 КУпАП орган (посадова особа) при розгляді справи про адміністративне правопорушення зобов'язаний з'ясувати: чи було вчинено адміністративне правопорушення, чи винна дана особа в його вчиненні, чи підлягає вона адміністративній відповідальності, чи є обставини, що пом'якшують і обтяжують відповідальність, чи заподіяно майнову шкоду, чи є підстави для передачі матеріалів про адміністративне правопорушення на розгляд громадської організації, трудового колективу, а також з'ясувати інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи.

Отже, притягнення особи до адміністративної відповідальності, можливе лише за наявності події адміністративного правопорушення та вини особи у його вчиненні, яка підтверджена належними доказами.

Пунктом 24 Постанови Пленуму Верховного Суду України від 23.12.2005 року №14 «Про практику застосування судами України законодавства по справах про деякі злочини проти безпеки дорожнього руху і експлуатації транспорту, а також про адміністративні правопорушення на транспорті» встановлено, що зміст постанови повинен відповідати вимогам, передбаченим ст.ст. 283, 284 КУпАП. При ньому повинні бути докази, на яких базується висновок про вчинення особою адміністративного правопорушення, і вказано мотиви не взяття до уваги інших доказів, на які посилається правопорушник чи висловлені останнім доводи.

Відповідно до ч. 2-3 ст. 283 КУпАП, постанова по справі про адміністративне правопорушення повинна містити: найменування органу (посадової особи), який виніс постанову, дату розгляду справи; відомості про особу, щодо якої розглядається справа; опис обставин, установлених при розгляді справи; зазначення нормативного акта, який

передбачає відповідальність за дане адміністративне правопорушення; прийняте по справі рішення. Постанова по справі про адміністративне правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, крім даних, визначених частиною другою цієї статті, повинна містити відомості про: дату, час і місце вчинення адміністративного правопорушення; транспортний засіб, який зафіксовано в момент вчинення правопорушення (марка, модель, номерний знак); технічний засіб, яким здійснено фото або відеозапис; розмір штрафу та порядок його сплати; правові наслідки невиконання адміністративного стягнення та порядок його оскарження; відривну квитанцію із зазначенням реквізитів та можливих способів оплати адміністративного стягнення у вигляді штрафу.

Відповідно до статті 251 КУпАП доказами в справі про адміністративне правопорушення є будь-які фактичні дані, на основі яких у визначеному законом порядку орган (посадова особа) встановлює наявність чи відсутність адміністративного правопорушення, винність даної особи в його вчиненні та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи. Ці дані встановлюються протоколом про адміністративне правопорушення, поясненнями особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, потерпілих, свідків, висновком експерта, речовими доказами, показаннями технічних приладів та технічних засобів, що мають функції фото- і кінозйомки, відеозапису, у тому числі тими, що використовуються особою, яка притягається до адміністративної відповідальності, або свідками, а також працюючими в автоматичному режимі, чи засобів фото- і кінозйомки, відеозапису, у тому числі тими, що використовуються особою, яка притягається до адміністративної відповідальності, або свідками, а також працюючими в автоматичному режимі, які використовуються при нагляді за виконанням правил, норм і стандартів, що стосуються забезпечення безпеки дорожнього руху, протоколом про вилучення речей і документів, а також іншими документами.

Отже, зазначена норма має певний перелік доказів, які підтверджують відсутність або наявність адміністративного правопорушення, винність даної особи в його вчиненні та інших обставин, що мають значення для правильного вирішення справи.

Такими доказами в розумінні статті 251 КУпАП є, зокрема, пояснення особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, свідків, показання технічних приладів та технічних засобів, що мають функції фото- і кінозйомки, відеозапису, а також інші документи.

Отже, сама постанова про накладення адміністративного стягнення не є доказом у справі про адміністративне правопорушення, оскільки містить лише опис обставин, які визначені підставою для притягнення мене до адміністративної відповідальності, без зазначення певних доказів, на підставі яких зроблено висновки про вчинення адміністративного правопорушення.

Тобто, обставини, викладені у постанові про накладення адміністративного стягнення не підтверджені належними та допустимими доказами, які б доводили наявність у моїх діях складу адміністративного правопорушення.

Крім того, вважаю за необхідне зазначити, що відповідно до ч. 3 ст. 62 Конституції України обвинувачення не може ґрунтуватися на припущеннях і всі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У справі *Barbera, Messeque and Jabardo v. Spain* (скарга № 10590/83 від 06 грудня 1988 року) Європейський суд з прав людини, зазначив, що докази, покладені в основі висновку суду про винність обвинуваченого, мають відповідати як вимогам достатності, так і переконливості.

Європейський суд з прав людини, що у своєму рішенні від 10 лютого 1995 р. у справі «Аллєне де Рібермон проти Франції» підкреслив, що сфера застосування принципу презумпції невинуватості є значно ширшою: він обов'язковий не лише для кримінального суду, який вирішує питання про обґрунтованість обвинувачення, а й для всіх інших органів держави.

Правова природа адміністративної відповідальності по своїй суті аналогічна кримінальній, оскільки також є публічною, пов'язана із застосуванням державного примусу, ініціюється органами, які наділені владними повноваженнями, а застосовувані санкції можуть бути доволі суттєвими для особи, включаючи позбавлення волі.

У справі *Надточій проти України* (скарга № 7460/03) Європейський суд з прав людини зазначив, що Уряд України визнав карний кримінально-правовий характер Кодексу про адміністративні правопорушення (п. 21 рішення).

Крім того, у рішенні від 22 грудня 2010 року №23-рп/2010 Конституційний Суд України дійшов висновку, що адміністративна відповідальність в Україні та процедура притягнення до адміністративної відповідальності ґрунтуються на конституційних принципах та правових презумпціях, які зумовлені визнанням і дією принципу верховенства права в Україні (п. 4.1).

Відповідно до ч. 1 ст. 9 КУпАП адміністративним правопорушенням (проступком) визнається протиправна, винна (умисна або необережна) дія чи бездіяльність, яка посягає на громадський порядок, власність, права і свободи громадян, на встановлений порядок управління і за яку законом передбачено адміністративну відповідальність.

Стаття 7 КУпАП передбачає, що ніхто не може бути підданий заходу впливу у зв'язку з адміністративним правопорушенням інакше як на підставах і в порядку, встановлених законом.

При цьому провадження в справах про адміністративні правопорушення здійснюється на основі суворого додержання законів.

В силу принципу презумпції невинуватості, діючого в адміністративному праві, всі сумніви у винності особи, що притягується до відповідальності, тлумачаться на її користь. Недоведена вина прирівнюється до доведеної невинуватості.

Рішення суб'єкта владних повноважень повинно бути законним і обґрунтованим і не може базуватись на припущеннях та неперевірених фактах.

Отже, оскільки матеріали справи про адміністративне правопорушення не містять фактичних даних, які б підтверджували мою вину у вчиненні адміністративного правопорушення, провадження в справі про адміністративне правопорушення відносно мене, _____ (ПІБ) за ч. 1 ст. 122 КУпАП

підлягає закриттю, у зв'язку із тим, що у моїх діях відсутній склад вказаного адміністративного правопорушення.

У зв'язку із протиправністю складання постанови про накладення адміністративного стягнення вважаю, що дій щодо складання акта огляду _____ (номер та дата) тимчасового затримання та доставлення транспортного засобу на спецмайданчик є протиправними.

Відповідно до частини 1 статті 265-2 КУпАП у разі наявності підстав вважати, що водій вчинив порушення, передбачені, зокрема частинами третьою, четвертою і п'ятою статті 122 (в частині порушення правил зупинки, стоянки, що створюють перешкоди дорожньому руху або загрозу безпеці руху, порушення правил зупинки чи стоянки на місцях, що позначені відповідними дорожніми знаками або дорожньою розміткою, на яких дозволено зупинку чи стоянку лише транспортних засобів, якими керують водії з інвалідністю або водії, які перевозять осіб з інвалідністю), працівник уповноваженого підрозділу України, що забезпечує безпеку дорожнього руху, тимчасово затримує транспортний засіб шляхом блокування або доставляє його для зберігання на спеціальний майданчик чи стоянку, що дозволяється виключно у випадку, якщо розміщення затриманого транспортного засобу суттєво перешкоджає дорожньому руху (якщо розміщення затриманого транспортного засобу суттєво перешкоджає дорожньому руху), в тому числі за допомогою спеціального автомобіля - евакуатора. Про тимчасове затримання робиться відповідний запис у протоколі про адміністративне правопорушення.

Згідно з частиною 3 статті 265-2 КУпАП у разі якщо розміщення затриманого транспортного засобу суттєво не перешкоджає дорожньому руху, такий транспортний засіб не може бути доставлений для зберігання на спеціальний майданчик.

Тобто, виключною підставою для доставлення затриманого транспортного засобу для зберігання на спеціальний майданчик дозволяється лише у випадку, якщо транспортний засіб суттєво перешкоджає дорожньому руху.

Аналогічний висновок міститься і у постанові Верховного Суду від 18 червня 2020 року у справі №686/14075/16-а, де зазначається:

“Відповідно до частини 1 статті 265-2 КУпАП у разі наявності підстав вважати, що водій вчинив порушення, передбачені, зокрема частинами третьою, четвертою і п'ятою статті 122 (в частині порушення правил зупинки, стоянки, що створюють перешкоди дорожньому руху або загрозу безпеці руху, порушення правил зупинки чи стоянки на місцях, що позначені відповідними дорожніми знаками або дорожньою розміткою, на яких дозволено зупинку чи стоянку лише транспортних засобів, якими керують водії з інвалідністю або водії, які перевозять осіб з інвалідністю), працівник уповноваженого підрозділу України, що забезпечує безпеку дорожнього руху, тимчасово затримує транспортний засіб шляхом блокування або доставляє його для зберігання на спеціальний майданчик чи стоянку, що дозволяється виключно у випадку, якщо розміщення затриманого транспортного засобу суттєво перешкоджає дорожньому руху (якщо розміщення затриманого транспортного засобу суттєво перешкоджає дорожньому руху), в тому числі за допомогою спеціального автомобіля - евакуатора. Про тимчасове затримання робиться відповідний запис у протоколі про адміністративне правопорушення.

Згідно з частиною 3 статті 265-2 КУпАП у разі якщо розміщення затриманого транспортного засобу суттєво не перешкоджає дорожньому руху, такий транспортний засіб не може бути доставлений для зберігання на спеціальний майданчик.

Частиною 4 статті 265-2 КУпАП передбачено, що транспортний засіб може бути тимчасово затриманий на строк до вирішення справи про адміністративне правопорушення, але не більше трьох днів з моменту такого затримання.

Частина 5 статті 265-2 КУпАП визначає, що після закінчення триденного строку тимчасового затримання транспортного засобу особа має право звернутися за отриманням тимчасово затриманого транспортного засобу. Таке звернення особи є обов'язковим для його виконання незалежно від стадії вирішення справи про адміністративне правопорушення.

Відповідно до частини 6 статті 265-2 КУпАП за подання такого звернення та повернення особі тимчасово затриманого транспортного засобу не може стягуватися плата.

Тобто, виключною підставою для доставлення затриманого транспортного засобу для зберігання на спеціальний майданчик дозволяється лише у випадку, якщо транспортний засіб суттєво перешкоджає дорожньому руху”

Такий же висновок міститься і у постановках Верховного Суду від 24 лютого 2020 року у справі №520/1186/19 та від 23 вересня 2020 року у справі № 804/8260/17.

Системний аналіз вказаних норм дає підстави вважати, що уповноважена особа має всебічно, повно і об'єктивно з'ясувати обставини справи, зокрема, на підставі належних доказів, які підтверджують факт вчинення особою адміністративного правопорушення.

Докази того, що автомобіль створював саме суттєві перешкоди дорожньому руху – відсутні.

Таким чином, у зв'язку із відсутністю належних доказів факту вчинення зазначеного вище адміністративного правопорушення, порушення транспортним засобом п. 15.4 ПДР України, що створюють суттєві перешкоди дорожньому руху або загрозу безпеці руху, відсутнє, а отже були відсутні підстави для евакуації автомобіля.

Внаслідок складання постанови мені заподіяно збитки, які складаються з сплати штрафу у розмірі _____ (сума штрафу, сума оплати послуг евакуації та зберігання на спецмайданчику). У зв'язку із тим, що постанова про накладення адміністративного стягнення серії _____ (серія та номер) є протиправною та такою, що підлягає скасуванню, а дії _____ (посада, ПІБ інспектора, який виніс постанову) щодо складання акту огляду _____ (номер та дата), тимчасового затримання та доставлення транспортного засобу протиправними, вважаю, що я маю право на відшкодування завданої майнової шкоди.

Ч. 1 ст. 1166 Цивільного кодексу України (далі - ЦК України) передбачено, що майнова шкода, завдана неправомірними рішеннями, діями чи бездіяльністю особистим немайновим правам юридичної особи, а також шкода, завдана її майну, відшкодовується в повному обсязі особою, яка її завдала.

Отже, складовими елементами акту завдання шкоди є: протиправна поведінка особи, яка завдала шкоду; настання шкоди; причинний зв'язок між вказаними двома елементами; вина завдавача шкоди.

При цьому, спеціальні підстави відповідальності за шкоду, завдану незаконними рішеннями, дією чи бездіяльністю органу державної влади, органу влади Автономної Республіки Крим або органу місцевого самоврядування та посадової або службової особи згаданих органів при здійсненні ними своїх повноважень, визначені ст.ст. 1173 та 1174 ЦК України відповідно.

Відповідно до ст. 1173 ЦК України шкода, завдана фізичній або юридичній особі незаконними рішеннями, дією чи бездіяльністю органу державної влади, органу влади Автономної Республіки Крим або органу місцевого самоврядування при здійсненні ними своїх повноважень, відшкодовується державою, Автономною Республікою Крим або органом місцевого самоврядування незалежно від вини цих органів.

Статтею 1174 ЦК України передбачено, що шкода, завдана фізичній або юридичній особі незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю посадової або службової особи органу державної влади, органу влади Автономної Республіки Крим або органу місцевого самоврядування при здійсненні нею своїх повноважень, відшкодовується державою, Автономною Республікою Крим або органом місцевого самоврядування незалежно від вини цієї особи.

Законом визначено, що обов'язок відшкодувати завдану потерпілому шкоду покладається не на посадову особу, незаконним рішенням, дією чи бездіяльністю якої завдано шкоду, а на державу Україна.

Таким чином, з урахуванням положень ст.ст. 1173, 1174 ЦК України, обов'язок відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю посадової або службової особи органу державної влади виникає саме у держави, а не в органу державної влади, посадовою чи службовою особою якого є особа, чийми незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю завдано шкоди.

Як зазначила Велика Палата Верховного Суду в постанові від 30 січня 2019 року у справі №826/12003/16, аналіз зазначених вище правових норм свідчить про те, що якщо вимоги про відшкодування шкоди пов'язані з вимогою вирішити публічно-правовий спір, то такі вимоги підлягають розгляду за нормами КАС України.

Аналогічних висновків дійшов і Цивільний касаційний суд в постановках у справах №761/10730/18 та №725/5833/16-ц.

Згідно з висновком Великої Палати Верховного Суду, викладеного у постанові від 27 листопада 2019 року у справі №242/4741/16-ц належним відповідачем у справах про відшкодування шкоди, заподіяною органом державної влади, їх посадовою або службовою особою є держава як учасник цивільних відносин. При цьому держава бере участь у справі як відповідач через відповідні органи державної влади, зазвичай, орган, діями якого заподіяну шкоду. Разом із тим, залучення або ж незалучення до участі у таких категоріях спорів ДКСУ чи її територіального органу не впливає на правильність визначення належного відповідача у справі, оскільки ДКСУ чи її територіальний орган не є тим суб'єктом який порушив права чи інтереси позивача.

Таким чином, _____ (повне найменування органу інспекції) у зв'язку із неправомірними діями та рішеннями

посадової особи зобов'язана відшкодувати мені майнову шкоду у розмірі _____ (сума штрафу, сума оплати послуг евакуації та зберігання на спецмайданчику).

Відповідно до п. 4 ч. 1 ст. 288 КУпАП постанову інспектора з паркування про накладення адміністративного стягнення (частини перша, третя та шоста статті 122, частини перша, друга та восьма статті 152¹ цього Кодексу) може бути оскаржено в районний, районний у місті, міський чи міськрайонний суд у порядку, визначеному Кодексом адміністративного судочинства України, з урахуванням особливостей, визначених цим Кодексом.

Відповідно до п. 2 ч. 2 ст. 245 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС України) у разі задоволення позову суд може прийняти рішення про визнання протиправним та скасування індивідуального акту чи окремих його положень.

Згідно ч. 1 ст. 139 КАС України при задоволенні позову сторони, яка не є суб'єктом владних повноважень, всі судові витрати, які підлягають відшкодуванню або оплаті відповідно до положень цього Кодексу, стягуються за рахунок бюджетних асигнувань суб'єкта владних повноважень, що виступав відповідачем у справі, або якщо відповідачем у справі виступала його посадова чи службова особа.

Відповідно до вимог ст. 160 КАС України, повідомляю, що я не вживав (-ла) заходи досудового врегулювання спору; заходи забезпечення доказів або позову до подання позовної заяви не здійснювалися; у мене наявні оригінали письмових доказів, копії яких додано до позовної заяви, я поніс (-ла) витрати у зв'язку із розглядом справи на оплату судового збору у розмірі _____ (сума судового збору) і попередньо інших витрат у зв'язку із розглядом справи не очікую понести; іншого позову (позовів) до цього ж Відповідача з тим самим предметом та з тих самих підстав я не подавав (-ла).

На підставі вищевикладеного, –

ПРОШУ:

1. Визнати протиправною та скасувати постанову про накладення адміністративного стягнення серії _____ (серія та номер), винесену _____ (посада, ПІБ інспектора, який виніс постанову) відносно мене, _____ (ПІБ), згідно з якою мене визнано винним (-ою) у скоєнні адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 122 КУпАП та накладено адміністративне стягнення у виді штрафу в розмірі _____ (сума штрафу).
2. Проведення у справі про адміністративне правопорушення відносно мене, _____ (ПІБ) за ч. 3 ст. 122 КУпАП закрити, у зв'язку з відсутністю в моїх діях події та складу адміністративного правопорушення.

3. Визнати протиправними дії _____
(посада, ПІБ інспектора, який виніс постанову) щодо складання акту огляду _____
(номер та дата), тимчасового затримання та доставлення транспортного засобу.
4. Стягнути за рахунок бюджетних асигнувань _____
(повне найменування органу інспекції) на мою, _____ (ПІБ),
користь матеріальну шкоду в сумі _____ (сума).
5. Стягнути з _____ (повне
найменування органу інспекції) на мою, _____
(ПІБ) користь судовий збір в розмірі _____ (сума
судового збору).

Додатки:

1. копія паспорта Позивача, завірена належним чином.
2. копія картки платника податків Позивача, завірена належним чином;
3. копія постанови про накладення адміністративного стягнення серії _____
(серія та номер), завірена належним чином;
4. копія квитанції про оплату штрафу, завірена належним чином;
5. копія квитанції про оплату послуг евакуації, завірена належним чином;
6. копія квитанції про оплату зберігання на спецмайданчику, завірена належним
чином;
7. копія адміністративного позову з додатками для Відповідача, завірена належним
чином;
8. квитанція про оплату судового збору (тільки в суд).

_____
(дата)

_____
(підпис)

_____
(ПІБ)